

Ἴδου ἐν σκιαγραφίᾳ ὁ ἀείμνηστος ἀνὴρ, ὃν ἀπώλεσεν ἡ Ἑλλάς, τὸν φωτεινότερον ἀδάμαντα τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος. Ἀπέθανε τὴν 28 Δεκεμβρίου τοῦ 1898 ἐν Ἀθήναις, ἄς, μετὰ πολυετῆ ἀπουσίαν, ἐπανελθὼν χάριν τῆς κλονισθείσης υἰείας του μόλις ἐπρόφθασε νὰ ἐπαινίδη καὶ μετ' ὀλίγον ἀνεπαύθη εἰς τοὺς κόλπους τῆς πατρίδας του ἀγαπητῆς γῆς.

ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ὄταν ἡ γῆς ἐσειστή ἀπὸ τὰ βάθη
 Κι' ἀνάφθηκε τοῦ κόσμου ἡ πυρκαϊά,
 Ἀπὸ κεῖ μέσα ἐβγήκανε τὰ πάθη
 Κ' ἡ φλόγα ποῦ μᾶς καίει τὰ σωθικά.

Παιδιὰ τῆς λάθας, τρέχουμε στὴν πλάσι
 Καὶ στὸ χιόνι νὰ δώσουμε ζωή·
 Ἄφ' τὸ Θεὸ τὸ φῶς ἔχουμε ἀρπάσει
 Καὶ τὴν ἡμέρα ἐφέραμε στὴ γῆ.

Ἡ τρομερὴ φωτιά ποῦ μᾶς φλογίζει
 Ζητοῦμε νὰ ἐνωθῆ μ' ἄλλη φωτιά,
 Ἡ μισημένη πλάσι δὲ γνωρίζει
 Ποιοὺς κόσμους κλειοῦμε μέσα στὴν καρδιά.

Κ' ἐμεῖς ζητιᾶνοι, αἰώνια λαχταροῦμε
 Νὰ βλέπουμε νὰ ζοῦν τόσοι δεῖλοί,
 Καὶ στὰ μαρτύρι' ἀνώφελα ζητοῦμε
 Ἐνα ρόδο, ἕνα δάκρυ, ἕνα φιλί.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΩΚΗΣ